

vonatokat ír, végül az újonnan megjelent művekkel kapcsolatban könyvkiállításokat és vitákat rendez.

Munkájának súlypontja nem annyira saját szakműveltségében és tudományos tevékenységében, mint inkább abban az *irodalmi segítségben* rejlik, amelyet a tudomány, az igazgatás és a gazdasági élet napi gyakorlatában felmerülő kérdések megoldásához nyújt. *Mentesíteni* akarja a gyakorlat szakembereit az ismeret- és bizonyítékanyag fáradságos megkeresésétől és feldolgozásától s ugyanakkor biztos kezű irányítást ad, könnyen járható utat jelöl ki számukra a szakterület megtévesztően nagy irodalmában. Az ilyen természetű segítő munkához és együttműködéshez a szakirodalom és a szakírók, valamint a hazai és nemzetközi dokumentációs hálózat intézményeinek, szervezeteinek és rendezvényeinek személyes ismeretére van szükség, hogy a legújabb kutatások és a fejlődés eredményei valóban

észszerű módon legyenek használhatóak.

Az ismeretek forrásait ilyen mélyrehatóan és ugyanakkor széles terjedelemben csak a *dokumentációs szakterületek szigorú elhatárolásával* lehet feltárni. Ehhez a nagy általános-tudományos könyvtárak nem rendelkeznek elegendő pénzügyi és személyzeti előfeltételekkel, hiszen a korszerű irodalom áradatának felfogása, rendezett tárolása, katalógizálása és címszerű feldolgozása már maga is nagy fáradsággal jár. A könyvtárak — a tudományos irattárakhoz és múzeumokhoz hasonlóan — a dokumentációs szervek támaszpontjai. A tulajdonképeni dokumentációs *aprómunkát* a gyakorlati élet minden területén csak a szakintézmények, ú. m. a szakkönyvtárak, szaklevéltárak, szakfolyóirat-szerkesztőségek, szakmai irodalmi nyilvántartó és tájékoztató szervek végezhetik. Ezek munkaeredményeit a *szakmai dokumentációs szervek* foglalják össze és tárják fel.

Sokszorosítás itatóssal

Könyvtárunknak — és gondolom más könyvtáraknak is — igen sok gondot okozott a címfelvételi kartonok sokszorosítása. A kartonokból ugyanis különböző célokra 5—7 darabot kell készíteni és ezt *gépirási munkával csak igen nagy nehézséggel*, sokszor lemaradással lehetett megoldani. A rendelkezésünkre álló sokszorosítógépek a kartonokat „nem vitték” de az alacsony példányszám miatt ez a megoldás nem is gazdaságos. Amióta kartonszükségletünket a Könyvtárellátótól szerez-zük be, az ívenkénti lehúzás is lehetetlenné vált.

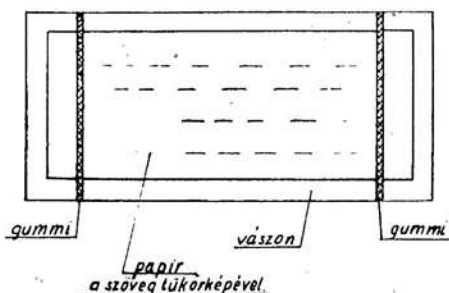
A kérdés megoldására adtam be 7440/954 tételszám alatt az alábbi újítást, melyet újítási irodánk kipróbált, a „*gyakorlatban kitűnően bevált*”-nak minősített és 500 forinttal jutalmazott:

1. A *szerszám*: Egyszerű irodai itatóssra (tapper) az itatóspapír helyére kb. 3—4 mm egyenletes vastagságú filcet és egy már mosott vászondarabot feszesen felerősítünk. Az itatóst elkeskenyedő végétől 2—2,5 cm-re 1—1 db kb; 4 mm széles

— textillel átszövött — gumival fogjuk át.

A filcet használat előtt Ormig (Delta) szesszel, vagy közönséges denaturált szesszel itatjuk át és az átitatást munka közben szükség szerint megismételjük.

2. Az *eljárás*: A gépiró közönséges fogalmi (simitott nyomó) papírra gépeli — szalag nélkül — Ormig indigóval a címléírás tükörképét, szabvány méretben úgy, hogy a szövegtől jobbra és balra a papír kb. 4—4 cm-rel hosszabb legyen. A leírt szöveget a szesszel átitatott itatóssra erősítjük az arra felszerelt két gumiszalag segítségével.

A papír pillanatok alatt átnedvesedik, és ezután egyszerű itató mozduattal visszük a szöveget a kartonra. Az eljárással 10—15 jól olvasható kartont készíthetünk.

Az új eljárással a gépiró 8 órai munkáját egy óra alatt végeztük el.

Hegyi Nándor
Csepel Autógyár

